

Paní Hedvika Stránská (rozená Blafková) se narodila v říjnu roku 1933. Bydlela ve Vysočanech. Již od malička navštěvovala tělovýchovný spolek Sokol. Do svých sedmi let cvičila s dalšími malými děvčaty, kterým říkali Poupata. Bohužel během války Sokol nefungoval a byl obnoven až v roce 1945. Již z dětství má plno vzpomínek na chvíle zde strávené. Ke šťastným vzpomínkám řadí to, že viděla na tribuně pana prezidenta Beneše.

Když v roce 1938 přišla mobilizace, narukoval otec paní Stránské na Slovensko. Maminčin bratranec, člen odbojové organizace, chtěl v zimě roku 1939 utéct za hranice. Na slovensko-maďarské hranici byl ale zadržen a odvezen do Brna. V Brně byl vyslechnut gestapem a poté deportován do koncentračního tábora Mauthausen, kde byl vězněn až do konce války. Přestože s rodinou komunikovat nesměl, podařilo se mu poslat rodičům zprávu, ze které vydedukovali, že je v Mauthausenu. Po návratu jej rodina téměř nepoznala, protože se na něm utrpení v koncentračním táboře podepsalo jak fyzicky, tak psychicky. Navíc utrpěl úraz na Mauthausenských schodech a po návratu říkal, že kdyby býval nechodil do Sokola a nebyl tak fyzicky zdatný, určitě by nepřežil. Naštěstí tuto hrůzu přečkal a dožil se více než 70 let.

Léto a podzim roku 1940 strávila paní Stránská u své babičky v jižních Čechách, kde vládl strach z okupace. Ze svých procházek v polích si vybavuje vzdálené zvuky z ostřelování bunkrů a rovněž křížky připomínající padlé vojáky během 1. světové války.

V roce 1940 začala paní Stránská chodit do 1. třídy na ZŠ Špitálská. Škola musela projít četnými úpravami, které zahrnovaly například odstranění portrétů pana prezidenta Beneše. Ve škole byly i kryty pro případ náletů. Pro malé dítě byl život ve strachu o sebe i své blízké velmi traumatickým zážitkem. Doma měla připravený kufřík se základními věcmi (oblečení, sušenky, cukr...) pro případ, že by musela rychle do krytu.

Když šli Blafkovi na Květnou neděli 25. 3. 1945 domů z kostela, začaly houkat sirény oznamující přicházející nálety. Zpočátku tomu nevěnovali pozornost, ale po příchodu domů chtěli zjistit, co se děje. Když se vyklonili z okna, spatřili letadla, jak bombardují tehdejší Lokomotivku v Libni (dnešní Galerie Harfa), kde se tehdy vyráběly součástky do tanků. Tatínek pohotově schoval maminku a paní Stránskou za skříň v předsíni, protože měli kvůli možné tlakové vlně strach jít do krytu ve sklepě. Později se ale do krytu přemístili. Tam už je netrpělivě a s obavami očekávali sousedé. Následky náletů mimo jiné utrpěla mlékárna, cukrárna, kovář, zelinářství, radnice, náměstí OSN a bohužel i některé obytné domy ve Vysočanech. Rodina paní Stránské pochopitelně prožívala veliký strach. Tatínek šel druhý den do práce do Pragovky, kde odklízěl trosky. Maminka s paní Stránskou mezitím šly do Kyjí ke známým, kam za nimi večer dorazil i táta. Rodiče začali přemýšlet, jak paní Stránskou co nejdříve dostat do bezpečí k příbuzným žijícím ve Slaném. To se jim podařilo až třetí den po náletech. Dojeli na Švábky (kde tehdy byla opravna tramvají), pokračovali na Smíchovské nádraží a odtud vyrazili do Slaného. Celou cestu je provázel velký strach. Maminka se vrátila zpět do Prahy, paní Stránská však zůstala ve Slaném celé dva měsíce. Školní docházku jí vynahradili příbuzní, kteří se s ní učili doma. Z posledních dní války si paní Stránská uchovala v paměti zvuky tanků jedoucích po dlažebních kostkách a postupně odeznívající střelbu. Lidé vyráželi do města, děti však nechávali doma. V květnu do Slaného dorazil tatínek. Přišel pěšky, protože tehdy nic nejezdilo. Domů se ale vrátili, až když to bylo bezpečné.

Paní Stránská se již odmala přátelila s Jaroslavou Smržovou, jejíž rodiče působili jako cvičitelé v Sokole. Přestože to byly velice dobré kamarádky, teprve po válce si navzájem svěřily, že například oba jejich otcové poslouchali zahraniční rozhlas. Smržovi Moskvu a Blažkovi Londýn. To dokumentuje, jak lidé měli strach o některých věcech mluvit se svými blízkými přáteli. Členové rodiny Smržových pomáhali parašutistům, kteří provedli atentát na Heydricha. Oba rodiče paní Jaroslavy Smržové (Mokré) zemřeli v koncentračním táboře.

V roce 1948 dělala paní Stránská zkoušky na rodinnou školu na Žižkově, což byla střední škola se zaměřením na ruční práce, obchod, ale i všeobecný přehled. Kvůli administrativní chybě jí ale nepřišlo vyrozumění, zda u zkoušek uspěla. Nastoupila tedy do práce do Pragovky jako administrativní síla. Následně se dozvěděla, že byla přijata na sociálně právní školu v Dejvicích. Studium ale odmítla a zůstala v Pragovce, kde se postupně vypracovala až na vedoucí technického archivu. Poté se vdala a měla děti.

V srpnu roku 1968 byla paní Stránská s manželem a synem doma. Dcera byla tehdy na táboře. Syn je v noci vzbudil s tím, že venku létají letadla. Šli se podívat k oknu a opravdu viděli, jak na kbelském letišti přistávají letadla. Po mnoha letech opět slyšela povědomý „dunivý“ zvuk. Z rádia se dozvěděli, co se děje. Vyrázili k rodičům paní Stránské, aby je informovali. Po cestě potkali tanky, ale nakonec k rodičům dorazili bez úhony.

Dnes paní Stránská vede spokojený život v kruhu své rodiny. Přes všechno, co prožila, je stále optimistická, velice milá a ochotná vyprávět svůj příběh a poučit tak mladší generace.